

Dead Girls Don't Matter.

Çift: Draco/Hermione

Konu: Draco'ya verilen son bir görev.

Dead Girls Don't Matter.

Draco tembelce kirişe dayanarak saatine baktı.

Gece yarısına çeyrek vardı.

Eğer işini şu gelecek 15 dakikada bitirmezse, onlar onun yerine halledeceklerdi. Ve bu iş, onun tek başına halletmeyi tercih edeceği türden bir işti, herhangi bir Ölüm Yiyen'e bu işin halledilmesi gerektiği gibi halledeceğine bir saniyeliğine bile güvenmiyordu.

İkinci Savaş yıllardır çevresinde dönüyordu. Kesin olmak gerekirse 4 senedir. Draco, yılların hesabını kaybetmeden savaşın bitip bitmeyeceğini merak etmeye başlıyordu. Eğer Karanlık Lord tüm gücünü toplayıp Potter'a saldırırsa, savaş çoktan bitmiş olurdu. Ama hayır, Lord'un her zaman büyük bir planı vardı. Büyük bir senaryo. Özellikle sadece Potter'a yürüyüp basit bir "Avada Kedavra"nın yapabileceğinden daha etkili şeyler varken. Ama bu Karanlık Lord için yeterli olmamıştı, o Potter'ı sadece ölü istemiyordu. O, *Yaşayan Çocuk*'un duygusal olarak parçalanmasını, ezilip yok olmasını istiyordu.

Ve bunun için, bu gecenin planı devreye girmişti. Hazırlanması üç sene süren plan.

Draco kirişi geçip içeri girmeden önce saatine bir daha baktı, ve sonra odanın uzak köşesine, yerde duran figürün başına ilerleyerek çömeldi.

Kumral, el ve ayak bileklerinden zincirlenmiş, sırtı duvara dayalı genç bir kadın. Draco içeri girdiğinde, her zamanki gibi başı öbür tarafa dönük, ki draco bunu kendine asla itiraf edemez olsa da, ona bakmaması, içinde memnuniyetsizlik yaratan kadın.

Soğuk, sakın bir ses.

"Hermione."

Genç kadın kıpırdamadı bile.

"Beni duyabildiğini biliyorum. Sağır değilsin."

Draco bir an durdu, ve sonra başını yana eğip, mırıldandı:

"Granger."

Genç kadının, yavaşça başını çevirmesine kadar, bir dakika geçti, ve kahverengi gözler, direk ona bakarken, Draco kaşlarının çatılmasını, son anda engelledi.

Granger'a cevap vermişti.

Genç kadın, Hogwarts'tan beri Granger'a cevap vermemişti. Hatta o onu Bulanık, o da onu Pislik biye çağırırken bile. İkinci savaş herkesin başının üzerinde bir tehdit olarak

gezerken, ve onlar bu gerçeklikte yaşarken bile. Hatta bu büyük senaryoda, herkes kendi yerini bilmişti - - O, Potter'ın tarafında, Draco da babasının.

Karanlık Lord'un planlarının, hepsini yerinden söküp alması ise çok kötü olmuştur. Voldemort, Potter'ın acı çekmesini istiyordu, ve bunun için de düşmanına ulaşan en iyi yolu biliyordu : Arkadaşları.

İşte bu nokta, Draco'nun plana dahil olduğu nokta olmuştur : yıkılmak üzere, acı çeken çocuk. Draco, Potter ve arkadaşlarına gitmiş, ve Voldemort'un karşısında savaşmak istediğini söyleyerek, yardım teklif etmiştir. Tabii ki, beklenilir olarak, hiç biri onun hikayesine bir saniye bile inanmamıştır. Weasley onu gördükleri an lanetlemek istemiştir, ve Potter da bundan daha iyi niyetli değildir. Sadece Granger mantığın sesi olmuş, ve o da arkadaşları kadar şüpheli olsa da, Ölüm Yiyenlerin arasında olan birinin, onlara yardımcı olabileceğine arkadaşlarını inandırmıştır.

Granger'ın güvenini kazanmak, Draco'nun haftalarını almıştır. Arkadaşlığını kazanmak, aylarını. Ve.. ona en sonunda her ne verdiyse onu kazanmaksa, yıllarını.

Draco bıkkınlıkla iç çekti:

"Hermione,"

ve buna cevaben genç kadın başını gene öbür yana çevirirken Draco hırıldadı:

"Şunu keser misin?"

ve hızla eğilip onu çenesinden yakalayarak, kendine bakmaya zorladı.

Genç kadın inatla onun bakışlarına karşı koydu, ve genç adam, kafasının derinliklerinde bir yerinde, onun bu kadar güçlü, ve inatçı bir mahkum olmasıyla gurur duydu.

"Sadece lanet olasıca, hallet ve bitir, Malfoy." dedi granger, aynı tonla.

Soyadını onun ağzından böylesine nefretle duymak, onu değer verdiğinden daha da sıkıştı. Ve birdenbire, bunu yok etmek için belki, bir acı yaratmak uğruna belki, onun yüzünü elinde daha da sıkı tutarak, gözleri gözlerinde, sertçe sordu:

"Tam olarak ne düşünüyordun Granger? Bunun gökkuşağı ve kelebeklerle biteceğini mi?"

Grangersa hemen geri yapıştırdı cevabı:

"Hayır çünkü sen kendinden başka bir şey düşünmezsin. Seni bencil. Kibirli. Bok parçası."

Draco sırtıttı, ve ona daha da eğilerek, yüzü öylesine yakın ki, nerdeyse burunları birbirine değecekken, fısıldadı:

"Bu bencil, kibirli, ve bok parçası herifle yattığını unutma, ve inanıyorum ki, bunu yaparken çok keyif alıyordun."

Sırtıma daha da büyüdü, ve draco ekledi:

"Seni gerçekten sevdiğimi sandın, değil mi?"

Genç kadının yüzü hala aynı ifadedeydi, ama draco onun gözlerindeki değişimi yakalamıştı. Sözlerinin onun zırhını delip geçtiğini, ve umursamaz görünse de yara açtığını fark etmişti.

Birini bilmenin, birini önemsemenin getirdiği zayıflık. O zaman tam olarak ne zaman, nerde, ve nasıl bir kesik açabileceğinizi biliyor olurdunuz.

Draco, parnaklarının altında, genç kadının sertleşen çene kaslarını hissediyordu, ve ondan kurtulmaya çalışmasını görüyordu. Onun yüzündeki baskısını sıkıca tutmaya devam etti, ondan başka yere bakmayacaktı.

Sonra birden sordu:

“Beni seviyor musun?”

genç kadın kıpırdanmayı bıraktı, ve şaşkınca ona baktı, sessiz.

Draco cevap bekleyerek bir kaşını kaldırdı ve tekrar sordu

“Beni. Seviyor. Musun?”

sessizlik onu boğacakken, onun vereceği cevabı bekledi. Saniyeler sonsuzluk gibi gelmeye başlarken, genç kadın sonunda konuştu:

“Hayır.” dedi soğuk bir sesle, gözleri tekrar sözlerine ihanet ederken, gözlerinde yaşlar parlarken, Draco onun kendisiyle, pes etmemek için kavga ettiğini görebildi.

“Güzel.” Dedi aynı tonla, ve sonunda yüzünü bırakarak:

“Bunu unutma.”

Ve genç adam sonunda ayağa kalktı, pelerininin içine uzandı, genç kadının gözleri onun her hareketini takip ederken. Ve o gece ilk defa genç adam, onun gene başını çevirip onu umursamamasını, onu görmemesini diledi.

“Hermione.”

Ama genç kadın inatla ona bakmaya devam etti.

Draco kaşlarını çatarak bir an tetikte, mırıldandı

“Gözlerini kapat.”

Hermione sessizce onu izlemeye devam etti, ve bir an Draco, onun söylediğini yapıp yapmayacağını merak etti. Ama sonra, yavaşça, genç kadın gözlerini kapattı, ve bu, onun demin tuttuğu yaşların, sessizce yanaklarından akmasına sebep oldu.

Ve o genç kadın, gözleri kapalıyken, karşısında, ayaktaki genç adamın elinin hafifçe titrediğini görmedi. Gözleri kapalıyken, o emin olamamayı, o umutsuzluğu göremedi. Gözleri kapalıyken, sevmeyi öğrendiği adamın, sadece basit iki kelimeyle, hayatını alacağını görmedi. Gözleri kapalıyken, o genç adamın, ona bakarak, öldürücü laneti yollamadan bir saniye önce, sessizce ‘seni seviyorum’ dediğini göremedi.

+++++

Önemli Not : Bu senaryo, Tonya adlı bir arkadaşımın, ingilizce* senaryosundan **çeviridir**. Benim tek yaptığım türkçeye çevirmek, ve cümleleri bizim dilimizin şekline sokarak, biçimlendirmek, ve uygun yere koymaktı. Aynı etkiyi veren edebileştirme dışında, benim ürettiğim, ya da eklediğim bir şey yoktur.

**Senaryonun orijinal ingilizcesine [buradan](#) ulaşabilirsiniz..*

Merhaba,

Okuduđunuz Őeyden memnun kaldıysanız bir yorum bırakmanız beni oldukça memnun eder.

.pdf'lerin arkadaşlar arası dolaşacağını ve o süre içerisinde sitenin iç adreslerinin değişebileceğini hesaba katarak yorum için size iki yol vereceğim;

a. Mail.

Bana her zaman awakencordy@merkez-masa.com yoluyla ulaşabilirsiniz.

b. Site.

Bu hikaye Verankton'a bağlı, mutlaka orada bir yorum formu vardır, oraya gidebilirsiniz:
<http://verankton.merkez-masa.com>

Fazla zahmetli, farkındayım, ancak çalışmayan bir servis sunmaktan iyidir diye düşünüyorum.

Yorum gönderseniz de, göndermeseniz de, umarım okuduğunuzdan hoşnut kalmışsınızdır ve umarım ben Őu anda daha güzellerini yazıyorumdur.

Teřekkürler,

Awakencordy

Site: <http://merkez-masa.com>

Bu hikayenin geldiđi alt site: <http://verankton.merkez-masa.com>

Her hakkı saklıdır.